

Тамъ нѣждѣ край прашния вѣрбалакъ проточилъ клони надъ бистрата вода, погледва шѣркелътъ съ извита шия, не ще ли се мѣрне жабешки крачецъ . . .

Клокочи тайнствено изъ зеленото поле, огрѣната отъ слънцето рѣка, а трѣвитѣ, цвѣтята и прашния вѣрбалакъ унесени слушатъ, катъ дѣцата сладкогласенъ пѣвецъ.

Бълбукатъ вълнички слѣдъ вълнички, край прѣгърбената вѣрба и бѣгатъ катъ облачета бѣли подгонени отъ топлия вѣтрецъ . . .

Л Ѣ Т О.

Задухъ, жега, всѣки бѣга
Подъ дебела сѣнка
Да минава день въ забрава,
И вѣвъ сладка дрѣмка!

Птички пойни въ днитѣ знойни
Млѣкнали — не пѣятъ,
А рѣкички, вади — всички
Тихо струи лѣятъ!

По полята днесъ цвѣтята
Сж челца навели,
А жетварки въ днитѣ жарки
Жънатъ ниви зрѣли!

Люб. Бобеѣски.

